

# Anoub Mace



## Snapshot 2

Anoub vender sin nøgne krop på skumgummimadrassen. Liv har hovedet vendt mod væggen. Væk fra Anoub. Hun græder – det er tydeligt, selvom hun forsøger at skjule det. Han vil trøste hende. Stryge hendes guddommelige, unge hår. Vise hende tryghedens land. Men han kan ikke nå hende nu. Det er for beskidt, for urigtigt og for trist i alle henseender. Anoub lister det snehvide støv ned på skeens sølvflade, mens lighterens flamme opvarmer himlens surrogat. Snart er pupillerne slørede, og ligegyldigheden fylder hver eneste tomme af bevidsthedens drømmeverden. Liv tager imod, lader blodet opsuge sprøjtens indhold. Og snart er hun ligeglad med den utilgivelige pris, hun har ladet sig selv betale – flyder bare i den rus, som ingen kærlighed kan hamle op med. Anoub holder igen, og snart efter er han flygtet ud i byens puls. Fyldt med skam, ligegyldighed og nye handler, der bidrager med pund-sterling i jakkesættets silkelomme. Han ved, at hun aldrig vil elske ham. Og han ved, at venskabets destruktion langsomt sniger sig ind i håbets revner.

## Snapshot 1

Klubbens mørke brydes af laserlysets strålekoncentrat. Rytmer bliver til uendelige dansetrin i morgenstundens uvirkelighed.

Anoub stirrer med tomme øjne ud i rummets mørke. Natten er forbi. Tomheden tager over, mens han genvinder blikkets kontrol og forsøger at koncentrere sig om virkeligheden foran sig. Mørket bliver til byens pulserende neonlys, da han betræder gaden udenfor.

Anoub er træt – for første gang i mange år. Mætheden har ramt ham. Som søvnen ellers gør ved den udmattede. Mens han sætter bevægelsen i gang og begiver sig mod lejlighedens dobbeltseng, begynder tårer at beklæde hans sorte kinder. Han tænker på de tider, der var engang. Før alting var som nu. Før forelskelsens desperate mørke, og før han ramte heroinens ofre med sine modbydelige tilbud.

## Snapshot 3

Anoub så til, da Liv og Darren stødte sammen i kærlighedens rytme. Det var på The Club. Darren var Anoubs ven fra forstaden, som for første gang besøgte melankoliens højborg til tonerne af Asphalt World og Morrissey. Anoub kendte Liv fra natten og havde suppleret hende med designede kapsler og englehvidt pulver.

Det var Anoubs aften, da han viste klubben frem for Darren. Han kendte bandet, DJ's og alle som var værd at kende i mørkets neonbelysning. Det var dengang, Anoub stadig svømmede på toppen, og endnu ikke var fanget af sin egen medicins kunstige verden og kærlighedens umulige bånd. Det var dengang, hvor alle kom for at købe Anoubs venskab med sex, smigrende ord og overfladens glitter. Og snart svævede Darren og Liv i den endeløse spiral – først i lyksalighedens glemsel; siden i frit fald mod det bundløse. Anoub stod på sidelinien og supplerede dem med venskab, heroin og blev langsomt den kile, der måske kunne skille dem ad for evigt.

## Snapshot 4

Rasende, larmende og glimtende gennembryder toget undergrunden. Londons middelmådighed står pakket som kreaturer i vognens kunstige stilhed.

Anoubs blik er fjernt, mens han venter på sin destination. Han burde sove, men har for meget at gøre. For mange penge, der skal tjenes. For mange drømme, han bør flygte til.

En mand betragter Anoub. Intenst. Nærmest skræmmende. Hvem er han? Hvad vil han? Købe, stjæle ødelægge? Anoub skal ud fra det her tog. Der er ingen chance at tage, og ved næste stop presser han sige gennem mængden for at nå udgangens befrielse.

# Anoub Mace

---

*25 år. Småpusher og natteravn. Neger i hvidt jakkesæt. Drømmer om kærligheden og livet på den anden side nattens falske beats og begærets kortvarige tilfredsstillelse.*

Anoub er en sort 25-årig småpusher i Londons undergrund. Han har levet en glamourfyldt liv i nattens skyggeside med flygtige bekendtskaber, hvide jakkesæt og lidt for mange penge. Men nu er Anoub ved at blive træt og drømmer mest af alt bare om en tilværelse uden bekymringer og kærligheden som drivkraft.

Anoub kommer fra den endeløse betonforstad, hvor han stadig bor. Det meste af nætterne bruger han dog i Londons eksperimenterende club-miljøer. Her bor også Liv, som Anoub begærer mere end noget andet – også selvom han intet kan tilbyde hende ud over heroinens kunstige verden.

Liv McNeil: En stakkels ung pige, som Anoub førte ind i melankoliens verden, og som nu ikke kan slippe ud. Anoub forsyner hende og kæresten med heroin – oftest billigt, men til tider med både penge og desperat sex som betaling. Anoub drømmer uendeligt meget om Liv, men hader sig selv, hver gang han har fået hende uden hendes kærlighed.

Darren Anderson: Anoubs gamle ven fra forstaden og Livs kæreste. Darren er endt i spiralens destruktion sammen med Liv og kan ikke længere undslippe. Darren taler ofte om at slippe bort og leve et rigtigt liv, men sammen med Liv har han ingen chance.

# Klip ud

# Audrey Tate



## Snapshot 2

Første gang Audrey kneppede John Taylor var efter et interview på hans jagtslot. Hun havde ikke regnet med noget som helst. Skulle bare tale med ham – og så langsomt snige de kritiske spørgsmål ind. Om krigen i Irak og overhusets rolle i skandalerne. Coveret var ellers klart: Bare få slottet vist frem og så dække det med gode citater og et par catchy billeder. Nemt nok. Og så pludselig de borende skarpe spørgsmål, når ofret mindst ventede det.

Men noget gik galt. Politikerens aristokratiske charme og markante selvtillid tog pusten fra hende. Før hun så sig om, var hun fanget i orgasmens spil på bagsædet af den sorte jaguar, der skulle bringe de to tilbage til London.

## Snapshot 1

-----  
"Ok, miss Tate. Prøv at fortælle mig det hele én gang til. Stille og roligt."

Audrey ryster stadig, mens neonlyset har fortrængt nattens mørke i den iskolde politistation. Betjenten kigger venligt på hende.

Hun genkalder sig knivens glimt, overfaldsmandens ånde og afmagten, da hun stod tilbage uden taske, telefon eller andet af værdi. Hun siger ikke noget. Ved godt, at det alligevel ikke nytter. De fanger ham aldrig. Og hvad nytte er det også til for? Hun kender bagsiden af London lige så godt som sit eget middelklasseliv. Journalistikken har ført hende bredt omkring – men for første gang blev hun selv det offer, som hun så ofte har dækket i sine reportager. Jeg vil gerne have lov til at gå," siger Audrey endelig. "Jeg trænger virkelig til at sove."

## Snapshot 3

-----  
Uden for politistationen er Londons lys ved lukke ned for morgens komme. Trafikkens støj er tiltagende, mens duernes kurren står i skarp kontrast til glasfacader og stålkonstruktioner.

Audrey kan ikke sove. Hvor meget hun end gerne vil. Hun ryster stadig, men skubber frygten væk. Hun vil have kaffe. Donuts måske. Og så vil hun arbejde. Glemme nattens isnende sandhed. Og måske endda opsøge staklen med kniven for at få den virkelige historie – for at lave den mest personlige reportage i mange år.

Tanken sender straks frygten tilbage i hver eneste knogle i hendes udbrændte krop. Men frygt har aldrig holdt Audrey Tate tilbage – tværtimod – den har altid været hendes drivkraft. Hun vender sig om og kigger tilbage på stationens kafka-facade. Måske skulle hun gå derind igen. Spørge om betjentens hjælp? Sige at hun vil finde sin egen gerningsmand. Fortælle virkeligheden om kriminalitetens grundpræmisser. Audrey ryster på hovedet, vender sig så igen og går mod den nærmeste Starbucks-kaffebar.

## Snapshot 4

-----  
"I saw a film today oh, boy," klinger Lenons stemme over de poetisk klippede billeder. "The english army had just won the war." Britiske soldater, kampvogne og brutale klip fra irakiske fængsler. Efterfulgt af manipulerede billeder fra overhusets behandling af krigens lovforslag. John Taylor toner frem på skærmen – fotograferet i frøperspektiv og med et ondsindet blik i øjnene. Skurken er tydelig her.

I virkelighedens verden foran fjernsynet stopper Taylor videoen og kigger på Audreys nøgne krop. Han smiler skælmisk.

"Du er ikke for god af dig," siger han koldt. "Du ved godt, at du bliver nødt til at trække det der program tilbage?"

"Jo," svarer hun.

Det ved Audrey alt for godt. Hun ved, at hun lige har solgt alle sine idealer. Alle sine største drømme for et halvlymmert erotisk eventyr. Og hun ved, at hun selv er blevet en af de potentielle skandaler, som hun har brugt hele sit liv på at afsløre.

# Audrey Tate

*32 år. Journalist for The Times. Opsøgende og endt i den værste af alle hykleriske positioner. Lejlighedsvis dokumentarfilminstruktør. Moralsk, søgende og til tider opportunistisk grænsende til det kyniske.*

Audrey er en ung, knivskarp journalist på kun 32 år. Hun leverer historier på mange niveauer og med mange vinkler – har bevæget sig fra politik over sladder til kriminalstof. Og hun elsker det hele.

Men Audrey er ude i problemer nu. Hun har indledt en affære med en af overhusets mest markante skikkelser, den dybt konservative John Taylor, der uden tvivl blot udnytter hendes naivitet til eget bedste.

Audrey er dedikeret som ind i helvede, men også skrøbelig og følelsesmæssigt ustabil, når hun først for alvor bliver presset.

Audreys dag burde bruges på søvn, men hun har alt for mange tanker, konflikter og ideer, som hun gerne vil fylde dagen ud med. Desuden har hun lavet en aftale med sin gamle amerikanske veninde Gale, der er i London i forretningsøjemed.

**John Taylor:** Konservativ politiker fra overhuset. Charmerende, lusket og drønfarlig. Eventyret bobler for Audrey, men hun ved også, at dette nemt kan blive hendes journalistiske død.

**Benjamin Bickle:** Den venlige, unge betjent, der netop har afhørt Audrey på politistationen om det overfald, hun lige har været udsat for. Han var en god støtte, der samlede hende op ved gerningsstedet og fulgte hende helt til morgenstundens befrielse. Men der var også noget andet ved ham – noget dragende, sørgmodigt og hjælpeløst. Noget, der har tændt Audreys drivkraft mod de underliggende historier og eventyrets uforudsigelighed.

**Gale Andrews:** Audreys gamle studiekammerat fra Oxford-tiden. Gale er amerikaner, men læste supplerende i nyere britisk litteratur. De har ikke set hinanden i årevis, men Gale er netop taget til London for opstøve ny britisk litteratur til amerikanske marked – og i den forbindelse har de aftalt at de skal mødes. Aftalen ligger endnu ikke helt klar, men de skal ringes ved – problemet er bare, at Audrey lige har mistet sin telefon.

## Klip ud

# Benjamin Bickle



## Snapshot 2

Patruljevognen glider nænsomt gennem Londons natsorte gader. Mørket brydes af metropolens neonlys og bilers fejende lygter. Stilheden er trykkende bag trafikens støj. Benjamin betragter apatisk vejbanens monotone asfalt. Ser trafiklys' skiften, menneskers strøm og regnens fald på gaden genskind.

Radioen skratter fraværende, mens ventetiden tager til. Benjamins drømme er allerede langt væk fra øjeblikkets patruljearbejde. Han lytter end ikke til beskederne og ser i stedet kærligheden, eventyret og fremtiden for sit indre blik.

"3-16 Kom ind!"

Den klare besked afbryder enhver snert af romantisk drøm. Benjamin bryder sin døs og fokuserer på arbejdets nødvendighed.

"3-16. Klar. Skift." Benjamin ryster hovedet for at bryde døsigheden, og snart har en snert af amfetamin fundet vej til hans næsebor. Bare for at holde søvnen væk, som han siger til sig selv.

## Snapshot 3

Benjamin var engang cabdriver i Londons gader. Da talte han med mennesker i nattens mørke. Fortalte om sine tanker, filosoferede om verdens tilstand og gav råd til de nyforelskede. Men samtalerne blev til tristhed for Benjamin, der i stedet valgte politiet og den misantropiske bagside af metropolens liv. Ensomheden er større nu – men også bedre på en måde. At gøre en forskel, siger han tit til sig selv. På trods af sin egen afsondring fra den virkelige verden kan han se meningen med timerne gang og de brutale ubehageligheder.

## Snapshot 1

"Ok, miss Tate. Prøv at fortælle mig det hele én gang til. Stille og roligt."

Benjamin kigger professionelt på kvinden på den anden side af bordet. Hun ryster lidt stadigvæk. Har siddet pakket ind i tæpper i et par timer nu. Er blevet overfaldet i Londons dunkende natteliv. Frarøvet taske, telefon og penge – intet alvorligt.

Kvinden siger ikke noget. Kigger bare lidt ned i bordet. Fokuserer på kaffekoppen.

Jeg vil gerne have lov til at gå," siger hun endelig. "Jeg trænger virkelig til at sove."

Benjamin nikker forstående. Det kender han kun alt for godt. Hvem der bare kunne sove. Men tiden er lang endnu, og der er stadig timer til, at byen vil fravriste sig sit greb om Benjamins overarbejdsplan.

"Men så farvel, miss Tate. Jeg håber virkelig, at vi har kunne hjælpe Dem."

Hun nikker fraværende, mens hun finder sin frakke. Hun er smuk, bemærker Benjamin for første gang. Han følger hende venligt ud, og undgår ikke at tænke på, hvordan han kan møde hende igen.

## Snapshot 4

Morgenpausen bryder nattens stilstand, og Benjamin rejser sig fra skrivebordets kedsommelige greb. Om lidt er det patruljeringstid igen – men først en halv times velfortjent morgenmad.

Benjamin forcerer langsomt trapperne i politistationens modernistiske mareridt. Udenfor er byen begyndt sin morgenrutine med trafik, larm og avisoverskrifter. Han åbner dørene og møder virkeligheden i byen udenfor. Han krydser den regnvåde plads, og snart har han sat sig til rette i kaffebarens hjemlige interiør.

Han sidder lidt, nyder morgenstunden og bladrer i avisens overskrifter, da han pludselig kigger op. Derhenne ved disken står Audrey, kvinden fra stationen. Benjamin kigger ned. Måske er det virkelig nu, at han skal gribe den chance, han ellers aldrig tør tage. Måske skal han virkelig tage dagen fri for første gang i umindelige tider ...

# Benjamin Bickle

*28 år. Politibetjent. Drømmende og poetisk i sin egen betragtning af virkelighedens apati. Overbevist om sin egen birolle i livets drama. Savner nærværet og kærligheden.*

Benjamin er en ung politibetjent, der strejfer gennem byens underverden i et forsøg på at finde sin egen sjæl. Han nyder sit ensomme job, selvom timerne ofte er alt for lange.

Benjamin har ikke meget liv uden for arbejdet. Han bor alene med sin hund i en afsidesliggende forstad, men opholder sig for det meste i Londons gader i sin ensomme patruljevogn. Her drømmer han om det andet liv, som han godt ved, at han aldrig vil få.

Benjamin har en fortid som både taxachauffør og FN-soldat i Kosovo og Afghanistan.

Audrey Tate: Den yngre kvinde, som Benjamin netop har afhørt på politistationen. Hun er blevet overfaldet og frarøvet sin taske, men har ingen overlast lidt. Benjamin tog sig af hende i flere timer, men kunne ikke få megen samtale ud af hende – og alligevel var der noget ganske unikt ved deres møde.

## Klip ud

# Clarissa Wolf Edwards



## Snapshot 2

Klokken halv to kom James endelig hjem. Clarissa sov, men vågnede ved hans hosten. Han sagde ikke meget – kun at et møde på kontoret havde trukket ud. Kysede hende blot godnat og begav sig ind i søvnens befriende stilhed. Clarissa var længe vågen i spekulationens vold. Der er så meget, James ikke fortæller. Så meget, hans dødsmerkede hjerte holder tilbage. Så megen desperation, han ikke vil videregive til hende.

Hun græd sine stille, salte tårer. Hvad skal der ske, når James er væk? Når hjertet ikke længere kan bære hans ligegyldige livsførelse? Clarissa hadede ham lige der. Hadede ham for ikke at åbne for sin sorg og leve sin sidste tid med hende. Og hun hadede sig selv for ikke at gribe verden og gøre den til sin.

## Snapshot 1

Clarissa vil købe blomster i dag. Beslutningen er allerede taget, inden hun lydløst lukker lejlighedens dør og efterlader James i sin ensomme søvn.

London sover endnu, da hun forcerer Greenwichs snørkede gader og indånder den blytunge morgentrafik. Hun ser natklubbers lukning, avisbudens gang og cabdrivers venten – og alle venter de på at kunne sove dagens skønhedssøvn.

Med ét er det, som om byen vågner af sin døs. På slaget 07.30 sætter trafikken i gang, morgenavisernes sælgere proklamerer uvæsentlige nyheder, og kirketårnene åbenbarer dagens begyndelse.

På blomstertorvet ramler Clarissa verden. Tusindvis af farver, planter og nektardufte erklærer det uoverskuelige. At samle en buket er pludselig en opgave, som selv ikke hun kan overkomme. Og pludselig synes der at være så uendelig lang tid til aftenens middagsselskab, hvor James vil fejre sin fødselsdag.

## Snapshot 3

Clarissa samler opmærksomheden om nogle hvide liljekonvaller. De er smukke på deres egen måde. Enkle, stolte og næsten lysende. Hun tørrer øjnene og samler en op. Snuser til dem. Fornemmer duften. Et øjeblik er det hele hendes verden. Hun bliver i glemslen et sekund, før hun igen rives ud i blomstermarkedets inferno. Hun tøver et øjeblik, før hun tilfældigt samler en buketfuld op. Hun går målrettet til disken og stirrer tomt på den unge, pakistanske knægt, der skal modtage hendes penge. Snart har en fempundseddell fundet vej til hånden, og kort efter forlader hun markedet med buketten hængende slapt ned langs siden. Blomster er så lige meget, siger hun til sig selv, mens hun sætter kursen mod parkens træer på de anden side af trafikens støj.

## Snapshot 4

På en iskold bænk i Hyde Park forsøger Clarissa at samle tankerne om dagens projekt. Om hvordan hun dog skal gøre fødselsdagen til et varigt minde. Hvordan hun kan dreje tristheden til noget godt – være den værtinde, som alle forventer. Men tanken hænger ikke længe, for snart sidder hun med et billede i hånden. Billedet af Liv. Den stakkels datter, som stak af som 15-årig en efterårsnat og ikke siden har vist sig. Hun er derude i byen et sted, men Clarissa aner ikke hvor og hvorfor. Hun savner hende. Ville ønske, at hun ville vende hjem – bare denne ene dag – for at gøre den perfekt. Clarissa forsøger end ikke at holde sine tårer tilbage, da hun forsigtigt lægger billedet på plads. Hun kigger ud i den ensomme park. Enkelte motionister og hundeførere trodser morgenstundens kulde. Hun er ligeglad med dem. Hun vil bare gøre et eller andet, der giver en større mening end denne ligegyldighed.

# Clarissa Wolf Edwards

*53 år. Ensom hausfrau med en snigende bekymring for fremtidens uoverskuelighed.*

Clarissa er 53 år og lever et overklasseliv med sin mand James, der arbejder som litteraturagent for en række unge, britiske forfattere. I dag er det James' 57-års fødselsdag, og det skal fejres på Le bon Gout, en dyr fransk restaurant, hvor Clarissa, James og to af deres venner mødes, når aftenen trænger sig på.

Men Clarissa er desperat og bange. Der er noget galt, det ved hun. James lyver for hende. Og James er blevet så fjern det seneste år, siden lægerne har stemplet hans liv som værende på lånt tid.

James Edwards: Clarissas mand gennem mange, mange år. Tidligere var han en morsom, charmerende herre med overskud og overblik. Men nu er James blevet dødsmerket af et dårligt hjerte, og siden er han forsvundet ind i det aflukkede land, som Clarissa ikke kan nå. Kun et nyt hjerte kan redde ham, men sandsynligheden synes mindre og mindre for hver eneste dag.

Peter Beckmann: James' gamle ven og læge på et af Londons førende hospitaler. En kynisk, men også venligt sarkastisk mand, der har givet Clarissa flere fortrolige råd i forhold til James' sygdom. Peter kommer til aftenens fødselsdag sammen med sin kone Sidney. Peter er kunstinteressert og intellektuel på en spændende måde.

Sidney Polentier Beckmann: Peters nye kone, som han har været gift med i under et år. Hun er en anerkendt teaterskuespiller og leverer den ene pragtpræstation efter den anden på The Royal London Theatre. Hun er smuk og vidunderligt varm kvinde, der dog på alle måder synes uendeligt forskellig fra Clarissa.

Eriqe Polentier: Sidneys eksmand, der stadig instruerer hende på teatret. Han er smågal og excentrisk, men tilsyneladende kan både Peter og Sidney håndtere ham fint.

Liv: Datteren, der stak af hjemmefra for seks år siden. Clarissa forstod det aldrig. Hvorfor? Og hvorhen? Hun savner hende inderligt og tænker på hende hver evig eneste dag.

## Klip ud



# Darren Anderson



## Snapshot 1

Darren ryster i det isnende neonskær fra subwaystationens konstante oplysning. Han ryster af kulden, men også af udmattelsen, angsten og trangten til høre dragens kald i kroppens følelseløshed. Dametasken i hans hånd har ikke været hans i mere end få timer. Erobrer med en forfærdelig brutalitet og en fremmed-følt kniv i hånden. Pillerne mod kvindens menstruationssmerter tager ikke mange af hans indre rystelser. Pengene er få – 22 pund og 11 pence. Telefonen kan måske sælges. En gulvfejers lyd kommer nærmere. Darren vælter op på sine forstrakte ben. Det må være morgen. Han ser gule arbejdsbukser, tidlige forretningsfolk og lysende lange linier, mens han vælter af sted for at finde udgangen.

## Snapshot 2

Darren var en fej kujon, da han endelig forlod Liv. Nok græd han, men hun opdagede det ikke, da han listede døren i til lejligheden og efterlod hende stoned på den hullede skumgummimadrass. Fortiden var derinde. Fremtiden mere usikker end nogensinde. Liv lå bare der på madrassen. Som så mange dage før det. Med sprøjter og gummislanger. Med rysten, koldsved og en uklar bevidsthed om, at han selvfølgelig ville vende tilbage. Det var hans eneste mulighed. Det var nu eller aldrig. Flugten for at redde sjælen. Også hendes. Alternativet var en visnende fremtid og technobyens evige sne. Kærligheden måtte gemmes i det inderste af hjertets klapper – ellers ville han ikke overleve en enkelt dag derude på den anden side. Han måtte finde en vej til sin og hendes frelse. På den anden side i opgangen var roen nærmest utålelig. Hvert eneste åndedrag syntes kunstigt iscenesat af den rungende resonans i opgangens skakt. Forstærket af neonrørernes summen væltede han ned ad trappen og ud i sit nye meningsløse liv. Lyset fra solen var pludseligt så meget mere nærværende end nogensinde før. Og dragens skrig var markante på en øredøvende og sitrende måde.

## Snapshot 3

Darren mødte Liv første gang på The Club. Det var Anoub, der introducerede dem. Anoub var Darrens ven fra den grå forstad, småpusher og kendte Liv fra nattens rytmer. Mødet syntes forudbestemt, og sammen tog de den første flyvetur på dragen. De var unge. So Young, mens Suedeheads og The Asphalt World tordnede forbi i nattens gyldne skær. Det var smukt, ekstatisk og fyldt med ungdommens sex. De svævede sammen, drømte om skylines, eyeliner-eyes og fremtidens åbne land. Siden blev ilden hårdere, heroinens krav stærkere og langsomt blev drømme til koldsved, og jagten på næste øjeblik mere og mere intenst og grænseoverskridende.

## Snapshot 4

Darren holder Anoub indenfor synsfeltet konstant. Ser hans sorte skikkelse og hvide jakkesæt, som fokuseret forcerer morgentrafikkens ukuelige menneskemylder. Darren ryster igen – af angst og afmagt. Anoub er træt – det er tydeligt – men hvor er han på vej hen? Til Liv? Til heroinens hvide glimmercentral? Til beskidthedens sex og dealerens privilegier i skønhedens bagland?

Darren skal virkelig holde igen, for ikke bryde sammen – for ikke at lade al sin vrede hagle ned over Anoub, der måske, måske ikke er skyld i hele denne afmagt.

# Darren Anderson

---

*22 år. Arbejdsløs. Frustreret. Stukket af fra kærligheden, heroinen og destruktionsens spiral.*

Darren er 22 år gammel og lever nu på gaden i Londons indre by. Han er netop stukket af fra sin kæreste Liv, som han har boet sammen med de sidste fire år. Engang havde de skønheden sammen, men efterhånden har de trukket hinanden mere og mere ned i en spiral af sex, melankoli og massivt stigende heroinmisbrug.

Darren elsker Liv højere end noget andet, men han har erkendt, at deres eneste redning er at stikke af og søge lykken og udvejen i Londons gader – og måske i sidste ende redde hende på den ene eller anden måde.

Darren har brugt de sidste dage på at strejfe om. Har hustlet sig til mad, varme og medlidenhed – og har sågar lavet enkelte overfald med kniv og vrede. Han har flere gange været på vej tilbage og har stirret på forstadens betonejendom.

Liv McNeil: Darrens kærlighed og skønhed. Skrøbelig som en dukke og stukket af fra et overklasseliv uden følelser. Liv var engang i live, men nu er han blot apatisk lukket inde i heroinens land, som hun gør alt for blive i – også ved at skænke sin udhungrede krop til Anoub, når Darren ikke ser det.

Anoub Mace: Darrens gamle ven fra forstaden. Anoub viste Darren den kolde verden, hvor alting er smukt på overfladen. Han er småpusher og leverer sin snehvide heroin til Darren og Liv – ofte uden krav, men af og til også med sin egen frustrerede længsel efter Liv. Darren ved det, og skriger næsten ved tanken. Men hvad er det at gøre, når det hinsides kalder så stærkt, som det gør?

Thomas Paul Anderson: Darren har en bror et sted i byen. De har ikke set hinanden i årevis, siden deres veje skiltes i nattens skær. Thomas ville skrive bøger, mens Darren gled længere og længere væk fra virkeligheden. Darren overvejer at finde ham for at måske at finde sin redning her. Men hvad vil Thomas sige? Han har jo intet sagt i så uendelig lang tid.

## Klip ud

# Erique Polentier



## Snapshot 1

-----  
Erique gemmer sig bag anonymitetens maske, mens stationernes lys hvirvler forbi hverdagens eksistenser i det alt for trange undergrundstog. Her er han som alle andre. Her er der ingen, der trænger sig ind i hans oprørte indre og ser hans iturevne sjæl.

Han fokuserer på jakkesættene overfor. På den enlige mor med socialrealismens stempel stående tydeligt i sin skinnende trivialitet. Og endelig på den hvidklædte, sorte mand, der distanceret betragter omverdenens meningsløshed.

Den sorte skiller sig ud. Hans øjne er mere bedrøvede. Hans coolness langt højere. Og hans distancerede nærvær synes at stamme fra selve intensitetens land, som Erique har søgt i så mange år.

Erique lader sin egen miserable tilstand træde i baggrunden og lader al koncentration ramme den hvidklædte skikkelse. Han følger hver en bevægelse med sit indre kamera. Skaber montagen. Forstår kunstens usagte budskab.

I det øjeblik er Erique alt det, som han ellers aldrig er. I øjeblikket. I live. I stand til at sanse hvert eneste pulsslag i metropolens tågedækkede hjertekammer. Pludselig føler han sig igen som den kunstner, han altid har været.

## Snapshot 2

-----  
Erique står på scenen. Han sanser teatersalens rum – dens muligheder – dens unikke præg, der skal gøre skuespillet levende.

”Godt,” råber han. ”Lad os få alle ned fra scenen. Sidney, du bliver her. Lad os høre din monolog igen

Sidney stiller sig frem på scenen, og langsomt forcerer hendes ord rummets kringelkroge. Snart strømmer monologens temposkift og særlige lyriske sprog fra stemmebåndets kraftcenter. Erique begynder at cirkle om hende, mens han råber kommandoer. Højere og højere, mens han cirkelbevægelser bliver tættere. Sidney hæver stemmen, ignorerer ham, men det har den ønskede effekt.

Da stemmen stopper, er rummet fyldt med stilhed, indtil Erique råber: ”Skide godt, Sidney. Lad os prøve det igen. Det var perfekt. Jeg elsker dig, lille skat. Jeg elsker dig!”

Hun kigger køligt på ham. ”Tak,” siger hun. Og så ikke mere. Han sitrer. Længes efter hendes figurs møde med hans. Længes efter de dage, de havde sammen i fortidens erindring.

## Snapshot 3

-----  
Det var en regnfyldt efterårsaften, da Erique underskrev skilsmissepapirerne. De mødtes i restauranten Le Bon Gout – til tonerne af franske specialiteter og dæmpede, klassiske toner.

Sidney var tydeligt bedrøvet, men fast i blikket. Som taget ud fra en Godard-film. Erique var kold som klippen, men skreg bag facaden. De sagde ikke meget. Skrev blot underskriftens determinerende aftryk på papiret og spiste uden nydelse.

Efter det fatale møde besøgte Erique Westminster Abbey for første gang i årevis. For første gang siden barndommens ben bad han en stille bøn om sjælens frelse. Og for første gang var han alvorligt bekymret for sit eget livs fortsatte færd med mørket.

## Snapshot 4

-----  
Den hvidklædte sorte mand forlader toget. Som om at han pludselig er blevet bange. Har han ænset Eriques plan? Ved han ikke, at han kan blive til noget stort i kunstkongens hænder?

Erique rejser sig også og følger den unge i tilpas afstand. Først gennem vognens trange korridor. Så i mylderet på stationen. Og endelig ud i morgenstundens gader

Hvor er han på vej hen? Hvad er han? Hvem er han?

I dette øjeblik irriterer det Erique voldsomt, at hans kamera ligger i lejlighe- den – og at han skal mødes med Sidney senere.

# Erique Polentier

---

*54 år. Dokumentarfilmmager, teaterinstruktør og videokunstner. Søger sandheden i videolinsens insisterende blik og teatrets udtryk. Glemmer nærværet i livets virkelighed.*

Erique er en anerkendt kunstner, der gør sig både i det traditionelle og det vanvittigt avantgardistiske. Han laver dokumentarfilm, instruerer Shakespeare på teatret og afprøver videomediets grænser i sin evige søgen efter sandheden om verden.

Erique arbejder stadig sammen med sin ekskone Sidney på The Royal London Theatre. Her instruerer han hendes fantastiske talent og drømmer stadig om deres fælles kærlighed. Enrique er dog også kynisk og gør alt, hvad han kan for at glemme og fokusere på andre ting. Men begæret er der stadig, og jalousien bobler i klare sprøjt bag hans checkede ydre.

Sidney: Eriques ekskone, som han stadig arbejder professionelt med. Hun er for nylig blevet gift med en anden og langt kedeligere mand, Peter, der er læge og kyniker. Sidney er essensen af teatret, og Erique forstår på ingen måde, hvordan hun kan forlige sig med en mand fra medicinens åbenbare verden. Erique begærer stadig Sidney langt mere end noget andet, og han har ofte ideer om, hvordan han vil lave det ultimative kunstværk med sin jalousi sin drivkraft.

Officielt gled de to bare fra hinanden, men Erique ved godt, at hun mødte Peter og fandt hans liv mere trygt og sikkert end kunstens uforudsigelighed.

Klip ud

# Gale Andrews



## Snapshot 1

London åbenbarer sin stråleglans, da metalfuglen bryder sky-laget og lægger an til landing i Heathrow Airport. Boeing 747 – Jumbojet – 400 tons modernistisk vidunder trodser logikken og følelsen af at rejse.

Gale Andrews vågner fra døsen og lader sig overvælde af det gyldne syn. Hun hader ellers lange flyveture og følelsen af fatalisme, når landingen begynder. Men når Londons er destinationen, er det noget andet – så er det minderne, drømmen og tankerne om studietidens Oxford, der gennemstrømmer hende. Men Gale er også nervøs – ikke for landingen – men for dagen, der følger. For sit første møde med den virkelige side af den britiske litteratur. For sin første tur som opkøber. For at hun skal ødelægge sin eneste chance for avancement i forlagets behårde konkurrence.

## Snapshot 2

Lufthavnshotellet omfavner Gales desperate forsøg på koncentration. Dæmpet belysning. Sprøde technotoner fra skjulte højtalere. Dry martini og en elegant cigaret. Manuskriptet foran Gale er forførende og frastødende på samme tid. Handler om bunden, om det snehvide liv i gadernes neonbelysning. Om at jage dragens verden og seksualiteten i heroinens forførelse – og om løgnens overtagelse af sansernes objektivitet.

Gale fortærer siderne, mens historiens forfald trænger sig mere og mere på. Minder om Selby Jr., Hunter S. Thompson og de andre beatniks. Men moderne og yderst britisk. Ingen snert af storladne vidder og frihedsidealer – kun fornedrelse og skønheden i øjeblikkets æstetik.

Skrevet af T. P. Anderson – nyere Londonsk undergrundspoet og forfatter med speciale i mærkværdige performances i skillelinien mellem spoken word og litteratur.

Noget melankolsk 90'er-vrøvl, synes hun. Og alligevel drager det hende umådeligt. Som om hun ikke kan bestemme dets kvalitet – og slet ikke vurdere, hvordan hun skal anskue det fra sine professionelle indgangsvinkel. Hvis da bare hun kunne følge sin intuition i stedet for ideen om andres. Hvis hun da bare turde stole på sin egen dømmekraft.

## Snapshot 3

Den sorte London-taxa snegler sig frem i venstresiden af myldretidens motorvej. Gale kigger ængsteligt på sit designerur og forholder tiden til sin timemanagers forhåndsbestemte aftaler. Der er timer endnu til mødet, men alligevel trommer hun irriteret i bilens frontpanel.

Hun er sulten, vil have english breakfast – nåede det ikke på hotellet. Kun en stærk espresso og en dry martini – ikke videre mættende.

Gale hader sig selv lige nu. Hader alt det, hun er ved at blive. Hun hader, at hun hader. Ved godt, at hun bare burde flyde med. Lade tankerne overmande rastløsheden – møde roen en stund. Stole på drømmen om gøre det rigtige.

## Snapshot 4

Det er, som om London er forandret, tænker hun. Som om hun ikke længere hører til her. Hvis hun da nogensinde har gjort det.

Gale er pludselig meget amerikansk. Kigger på sig selv og sit outfit. Sort spadseredragt. Et udpræget look, nogle vil kalde bussiness-agtig – andre cold hearted.

Hvem er hun er blevet til? Hvad er der sket siden de år i uskyldens land, da Oxford var litteraturhistoriens læreplads? Dengang var hun Gale – ligesom nu – men alligevel en ganske anden.

# Gale Andrews

*29 år. Amerikansk litteraturopkøber med speciale i nyere britisk litteratur. Flygter fra den kølige amerikanske kapitalisme og ind den naive forestilling om Londons varme.*

Gale er 29 år og er for nylig blevet udnævnt som opkøber af britisk litteratur for et større amerikansk forlag. Hun er nu sendt på sin første rejse til London for at møde forfatterne i øjenhøjde og forsøge at købe relevante titler med hjem til det isnende kolde amerikanske marked.

Gale har tidligere boet i England et par år, mens hun læste tilvalg i britisk litteratur på universitetet i Oxford – en bogverden, der er markant anderledes end den forretningsorienterede, hurtigt levende forlagsbranche, som hun nu er blevet en del af på godt og ondt

Det er ikke lykkedes hende at skaffe andet end et enkelt møde med den unge undergrundsforfatter T. P. Anderson og dennes agent. At det ikke er blevet til mere, har hun end ikke har turde fortælle sin chef hjemme på det amerikanske forlag. Agenten mener tydeligt, at der ligger en kontrakt i kortene, men Gale har sin tvivl. Måske skal holde dem hen med ord og prøve at lære denne både fascinerende og forfærdelige forfatter bedre at kende, før hun træffer sit eget første selvstændige valg i sit nye job.

T.P. Anderson: Den unge, fremadstormende undergrundsforfatter, der har skrevet en deprimerende roman om betonforstæder, heroin og voldens logik. Det er smukt, melankolsk og forførende. Men også frastødende, distanceret, og det virker lidt til, at forfatteren ikke kender verdenen så godt, som han giver udtryk for.

James Edwards: Forfatterens agent, der har formidlet kontakten til Gale. Han virker seriøs, kynisk og en smule falsk i det. Men måske er det bare Gale, der er nervøs. Måske skal hun bare lade sin handel gå igennem og tage hjem med en roman på lommen.

Audrey Tate: Gales gamle veninde fra Oxford. De har ikke set hinanden i årevis, men de har aftalt at mødes over en kop kaffe på et tidspunkt. De har ikke noget fast tidspunkt, men skal ringe sammen i løbet af dagen.

## Klip ud

# James Edwards



## Snapshot 2

Et møde trak ud på forlaget, sagde han til hende. Klokkeren halv to var han hjemme i lejligheden i Greenwich. Tænk, at Clarissa virkelig hopper på den hver gang. Han satte jo end ikke sin ben på kontoret i går. Han prøvede at skrive i stedet. Og kneppede Sidney – veninden, skuespillerinden – hvor banalt og alligevel eventyrligt. Drømmen om kunsten og kærligheden. Men han lagde sig alligevel ved siden af Clarissa, da han kom hjem. Som om intet var hændt. Kyssede hende blidt. Hun mumlede og vendte sig så om på den anden side. Thank God. Der er så meget, hun ikke ved. Det vil slå hende ihjel længe før han selv. Og når hun ligger der, så er hun det smukkeste menneske i verden. Bare trist, at tiden er så knap, og drømmenes eventyr lurer et sted derude i byens kulisser. Og trist, at han tænkte netop det samme, da han for en time siden lå i en helt anden seng på et lusset hotel.

## Snapshot 4

James Edwards er en af mængden, mens tunnelernes lys raser forbi i den evige strøm i hightech-byens undergrund. Her er han alene. Her er han i sine tankers vold. Her er han forfatteren selv og ikke blot hans mellemlid. Her er han betragteren, opkøberen og løgneren. Ingen kender ham her, og for en tid hersker drømmen i sin usagte larm. Men virkeligheden er også på spil midt i drømmen. For det er James Edwards' fødselsdag, og ved aftenstide skal han konfrontere verden. Middag med Clarissa og deres fælles venner Sidney og Peter. Det bliver den endelige sandhedstid – han kan mærke det. At hans mærkværdige, afskyelige og enormt fantastiske affære med Sidney ikke kan skjules meget længere. At døden er på vej. Og at Clarissa aldrig har været smukkere, end hun er nu.

## Snapshot 1

Det er tidligt på morgenstunden, og han er allerede alene. Igen i dag – og endda på sin fødselsdag. Rutinen er tvingende, brutal og fuldstændig uden for hans kontrol. Clarissa er for længe gået ud i byens gader for skabe grobund for aftenens fødselsdagsselskab. Han lytter til pickuppens skratten, mens det sidste nummer på pladen langsomt går i gang. Han nipper til kaffen og færdiggør morgens tredje cigaret, mens han hoster sin tørre hoste. Det gør ondt i brystet – men ikke mere end normalt. Han skal snart dø – det ved han – men hvorfor tænke på det lige nu? Det står alligevel ikke til forhandling. Han tror ikke længere på muligheden fra bipperens deus ex machina. Intet nyt hjerte til så gammel og følelseskold mand som han.

## Snapshot 3

James drikker det sidste af den halvdårlige whisky. Kalenderen siger møde til frokost. En kvindelig, amerikansk forlægger på jagt efter ny litteratur fra det eksotiske britiske marked. Og en ung, håbefuld melankolsk drømmer, som med de tungeste klischeer beskriver underverdens hvide toner af forfald og sne. Amerikaneren er forhåbentlig til at narre, men James er skeptisk. Han betragter manuskriptets tætskrevne computertegn. Han tager sig til hovedet og lader fortvivlelsens blik ramme bordpladen og papirerne. Bladrer i det og rammes endnu engang af opgivelsens glidebane. Hvordan kan han gøre det her? Hvordan skal han sælge det? Intet er nyt – alt er kopi på kopi af tidligere mestres udvandede ord. Men han må sælge det. Det er det sidste han har – alt andet er forsvundet, solgt for billigt eller har aldrig vist sit værd i forlagsverdens kyniske logik. Han må spille den begejstredes spil. Integritet, kunstneriske kvaliteter og personlig smag må hensættes til moralens lukkede land. Dette er James Edwards' sidste chance for at skaffe succes og anerkendelse til sin klient. Han rejser sig op og sukker et par gange. Det skal nok gå. Han er god til løgnens spil. Har spillet det hele livet. Han tager frakken fra knagen, lukker den og sætter sixpencehatten på hovedet. Retter lidt på slipset, inden hoveddøren åbenbarer gaden udenfor.

# James Edwards

*57 år. Litteraturagent. Alvorlige hjerte problemer. Har fødselsdag. Drømmer om selv at skrive den bog, han alle dage har drømt om.*

James er i dag 57 år og er agent for diverse engelske småforfattere. Tidligere tog alle hans anbefalinger som øverste sandhed, men manglede succeser har de senere år mærket ham. Han trænger desperat til at blive set igen; til at mærke sødmen en sidste gang. Til at se sine klienter bryde igennem i litteraturens behårede konkurrence.

James drømmer om en dag selv at få færdiggjort den roman, han nu har arbejdet på i ti år. Han har den altid i sin mappe, men fremskridtet er nærmest ikke-eksisterende, og snart ender den i kaminens buldrende ild.

James er dødsmerket af et dårligt hjerte, og kun en hjertetransplantation kan redde hans skrøbelige liv. James har altid en bipper på sig, men han har efterhånden opgivet ethvert håb om, at den en dag skal afgive sin befriende lyd.

Dagen er booket op med et frokostmøde med den unge undergrundsforfatter T. P. Anderson og en amerikansk forlægger, der er i London for at se på nyere britisk litteratur. Om aftenen er der middag på en dyr restaurant, hvor James og hans kone, Clarissa, skal mødes med et vennepar for at fejre James' fødselsdag – hvad konen ikke ved, er at James har en affære med den anden kvinde, Sidney.

Clarissa: James' smukke kone gennem 30 år. Er en klippe i hverdagens mystik, der passer hjemmet med overblik og charme. Hun er James' store kærlighed, men deres samtaler er i de sidste mange år gået i stå, og deres liv er blevet fremmede for hinanden – især efter at datteren Liv stak af for femseks år siden.

Peter: Den gamle ven, der altid er der. En fornuftig, rationalitetssøgende læge med hang til golf, kunst og det gode liv. Er for nylig blevet gift med teaterskuespilleren Sidney.

Sidney: Peters nye kone, der arbejder som karakterskuespiller ved The London Royal Theatre. James har allerede glemt, hvordan deres affære begyndte, men eventyret er dragende, farligt og frastødende på samme tid.

Liv: James' eneste datter, der uden forklaring stak af fra hjemmets trygge vægge i en alder af 15. Dengang var alle ude af sig selv af frustreret sorg – men i dag tager James sig i at ønske, at han selv havde gjort det samme. Han savner hende mere end noget andet.

T. P. Anderson: Den sidste desperate forfatter i James' hænder. Han har skrevet en rodet og deprimeret bog om betonforstadens bagside. James har læst manuskriptet og har formidlet det videre til en ung amerikansk opkøber, der måske kan være interesseret.

## Klip ud



# Liv McNeil



## Snapshot 1

-----  
Liv McNeil ser fraværende på loftet i den kvalme lejlighed. Det burde være elegant, men er nu blot et hærgt billede på noget, der engang var smukt. Ligesom hende selv.

Hun betragter altid loftet, når verden er styrtet sammen omkring hende. Eller også betragter hun tomheden og sin egen rystende, skrigende trang til at jage dragen – bare én gang til. Hun ligger fladt udstrakt på den hullede skumgummimadrass. Kun fire kanyler er spredt på gulvet og en enkelt gummislange. I og omkring askebægeret ligger 35 skod. Fire halvspiste, forkullede toast er fordelt omkring madrassen. En enkelt kakaomælk er næsten drukket op.

Liv mærker på sin mave. Hun har grædt. Hun sveder koldt. Hvad er det, der gemmer sig derinde bag skindet? Et liv? Hun ryster. Af kulde og af angsten for fremtiden og alle de ting, hun ikke kan. Hun ser igen nærmere på loftets fuger og fugt-plamager. Et barn nu? Hvorfor? Og hvordan? Og hvis er det? Darren? Anoub?

## Snapshot 2

-----  
Darren smækkede ikke med døren, da han skred. Hvis bare han havde gjort det, i stedet for at liste fejt ud. Det er fire dage siden nu. Han er ikke vendt tilbage. Liv har grædt – flere gange. Hun har bedøvet sig. Flygtet ind i dragens hule. Men han er der stadig ikke, når hun vågner i smertens virkelighed.

Det var svært at se Darrens reaktioner igennem den slørede perception. Han ville ikke mere, sagde han vist. Han græd også. Han elsker hende, det ved hun. Men han er virkelig væk nu. Måske kommer han virkelig ikke tilbage denne gang.

Måske har han alligevel nosserne til at komme væk. Men hvad så med Liv? Hun kan jo ikke klare sig selv.

## Snapshot 3

-----  
Liv mødte Darren på The Club. Det var gennem Anoub – han var dealer, sort og med hvidt jakkesæt. Han kendte de fleste ved baren og i bandet. Darren var hans gamle ven fra forstaden – kun lige begyndt med eksperimenterne og det dybe fald fra sneens technoland. Dengang var alting lyst.

*They were young. So young.*  
Den aften var alting i gyldent skær. Lyset blev trukket ud. New romantics sounds. Morrissey sang om Suedeheads. Anderson om the Asphalt World. Første gang de mødtes, var det en i ordløs rus. Senere svævede de sammen i ekstatiske sex. Og siden i fornødsels spiral på heroin og endeløs kærlighed.

## Snapshot 4

-----  
Liv har brug for Anoub lige nu. Han er kun et enkelt opkald væk. Men hun tør ikke mere. Har intet at tilbyde ham i pant for den falske himmel, han bringer med sig. Ikke engang den udhungrede krop vil hun give ham mere af. Hvis bare hun kunne det. Det kunne være lige meget. Men Darren er væk, og hvad hvis han aldrig kommer tilbage? Og selv ikke Anoubs substitution af følelser kan nytte noget mere.

Men hun har virkelig brug for himlen – bare et øjeblik ...

# Liv McNeil

---

*21 år. Arbejdsløs narkoman. Måske gravid. Forladt og med dragens skrig i sit øre.*

Liv er 21 år og bor i en endeløs betonforstad til London. Hun har ikke rigtigt noget liv udover heroinen, nattens mystik og kærligheden til Darren. Liv har ingen uddannelse og stak af fra sin overklassefamilie som 15-årig. Siden har hun boet i besatte huse, hos venner og de sidste par år sammen med Darren.

Når hun ikke er bundet til lejlighedens abstinenser og grå virkelighed, strømmer hun rundt i metropolens lys med flygtige skæbner, forførende rytmer og melankolske toner.

Darren: Kæresten der skred for flere dage siden. Vil ud af det hårde liv og væk fra pulsen. Liv aner ikke, hvor han er, eller hvad han vil gøre. Hun frygter, at han vil opsøge Anoub og true ham til at holde sig væk. Han ved vist mere end godt, hvad der foregår bag de lukkede døre mellem rusen. Men Liv ved også, at hun ikke klarer sig uden hverken Darren eller Anoub.

Anoub: Pusher og Livs ven. Han er sort og strømmer igennem byen på hvide jakkesæt, overflade og med en hjerte af guld. Men han kræver sin hjerteløse betaling, og Livs krop har før været det eneste at give – ikke fordi han krævede det, men fordi hun ikke følte, at hun kunne give andet – og måske forveksler Anoub det med kærlighed, for det er uden tvivl mere end blot hans kyniske begær.

Clarissa og James: Livs overklasseforældre, der sikkert stadig sørger over deres uskyldige piges forsvinden væk fra forudsigeligheden og ind i drømmen. Liv er ligeglåd med dem. Tænker aldrig på dem. Deres verden er en anden, og Liv er nu langt væk fra enhver kontakt med den fortid, der burde være hendes link til virkeligheden. Dengang hed hun Edwards - nu er hun bare McNeil.

Klip ud

# Peter Beckmann



## Snapshot 1

Villaens tomhed er nærmest eksplosiv, mens Peter hvileløst vandrer fra det ene rum til det næste. Det første morgenlys rammer horisontens linie, men ingen forandring. Peter kigger på sin telefon. Hvorfor har Sidney ikke ringet? Er der sket noget? Hvad helvede bilder hun sig ind?

Han ved, at hun har en anden. Hvilken anden forklaring kunne der være? Når ens kone ikke kommer hjem til sin ægtemand. Og endda uden at efterlade den mindste form for undskyldning eller forklaring.

Peter stopper op for første gang i den timelange vandring. Han kigger inderligt på ringeapparatet i hånden, inden han af al sin opkøgte vrede og selvdestruktion kyler den mod maleriet for enden af den store stue. Whisky-flasken følger. Og dernæst tre egetræsstole af det fineste Sherwood Oak.

Han binder slipset i bilen til tonerne af BBC's morgenligegyldigheder. Skifter til cd, mens han ihærdigt prøver at starte den lidt for store Lexus. I bakspejlet kan han se de alt for sorte rander under de markant blodsskudte øjne. Peter er ligeglad. Nu skal der fandeme arbejdes.

## Snapshot 2

The Motorway er den uendelige ventetids sidste bastion. Tusindvis af lys strækker sig så langt øjet rækker. Neon, stål og glas lyser op i skumringens spæde gennembruds-forsøg.

Denne morgen synes Londons utålelige morgentrafik endnu værre end normalt. Peter er mere og mere vred, efterhånden som det ene kvarter taget det andet. Han har en operation klokken halv ni. Det skal han nå, ellers giver dagen ingen mening. Hvis ikke lægegeringen kan tilfredsstillende hans perfektionisme, hvad kan så?

Peter banker vredt i rattet. Hornet brøler vredt mod en eksklusiv jaguar foran.

"Fuck!" skriger han, mens Sgt. Pepper spiller op i kabinens højtalere.

## Snapshot 3

Bifaldet vil ingen ende tage, mens række efter række rejser sig op i storladen hyldest. The London Royal Theatre bruser i begejstring for denne storladne premiere på McBeth. Midt i scenens lys skinner Sidney klarere end nogle af de andre. Hun griber suset og bukker inderligt for publikums jubel.

Peter mærker sin maves spænding. Både glæde og angst, mens han fra den eksklusive balkon kan betragte sin vidunderlige kones stjerneøjeblik. Han smiler, klapper og næsten råber, hvor højt han elsker hende.

Men i samme nu bliver Peter tavs og stum. Ind fra siden kommer instruktøren. Den bindegale multikunstner Eriq Polentier – Sidneys eksmand. Han griber Sidneys hånd, kysser hende på kinden og bukker derefter for pøblen i salen. Han stråler også der, mens Peter langsomt lister ned fra balkonen og ud på den larmende gade udenfor teatret.

## Snapshot 4

Peter mærker trætheden et øjeblik. Blinker med øjnene. Fokuserer på kørebanelen foran. Han burde sove, men arbejdet kalder på ham. Han tager et tår af flasken på passagersædet – det hjælper lidt.

Han tænker på dagens uendelige forløb. Og på at aftenen byder på middagsselskab på Le Bon Gout. James, Peters gamle ven, har fødselsdag og byder på franske specialiteter midt i elendigheden.

Peter næsten græder ved tanken. Så skal han sidde side om side med Sidney og smile pænt. Lade som om, at ægteskabet går perfekt – at alle skal være misundelige på dem. Andet må man vist ikke gøre, når man kun har været gift i et år.

# Peter Beckmann

---

*55 år. Søvnløs læge og desperat hanrej. Seriøst pille- og alkoholmisbrug.*

Peter er 55 år og arbejder som læge på et anerkendt hospital i det indre London. Han er seriøs, hårdtarbejdende og en forbandet dygtig doktor. Men Peter er også ensom, og allerede efter et års ægteskab med skuespilleren Sidney er der problemer. Han kan ikke forklare det entydigt, men noget er galt. De siger ikke så meget til hinanden mere, og ofte kommer hun sent hjem – eller slet ikke. Nok er hun optaget af sit arbejde på teatret, men noget dybere må stikke under.

Peter gemmer sig også selv i sit arbejde og flygter ind i lægegerningen og et eskalerende pille- og alkoholmisbrug. Han ved ikke længere helt, hvad han flygter fra. Men han er på vej væk, det er tydeligt.

Sidney: Peters kone, som han mødte et par år siden. Dengang var hun stadig gift med teaterinstruktøren Eriquer, men de blev skilt kort efter. Peter og Sidney indledte et hedt forhold, og snart efter blev de gift. I starten var alt smukt, og de drog på ferier til Paris og Isle of Wight. Men nu er ægteskabet allerede gået i stå, og smerten er ved at tage over. Peter ærgrer sig, for han elsker virkelig Sidney højere end noget som helst andet.

James Edwards: Peters gamle ven og golfkammerat. Han har fødselsdag og har derfor inviteret Peter og Sidney til middag på restauranten Le Bon Gout – noget Sidney ikke er så glad for, for det var netop her, at hun underskrev sin skilsmissebegæring med Eriquer. James var tidligere glad og flydende, men er nu blevet bleg og indesluttet – blandt andet fordi hans hjerte er sygt og kun en transplantation kan redde ham.

Clarissa: James' smukke og vidunderlige kone, der støtter ham i tykt og tyndt. Hun er kærlig og tænker altid på alle andre end sig selv. Hun har flere gange opsøgt Peter for at få råd i forbindelse med James' sygdom.

Eriquer Polentier: Sidneys eksmand, som hun stadig arbejder sammen med. Han er hendes instruktør på teatret, og Peter må desværre indrømme, at han er forbandet dygtig. Peter hader Eriquer ganske naturligt, men prøver at skjule det.

## Klip ud

# Sidney Polentier Beckmann



## Snapshot 1

The London Royal Theatre figurerer som bagkulisse, da Sidney betræder virkelighedens scene. Her er ingen kongemord, storladne ouvertures og en arie, der skal til at begynde. I stedet byder morgenlyset på menneskemylder, pulserende trafik og ældgamle bygningers møde med hightech og stål.

Sidney tænder en cigaret. Hun ved godt, at det er skidt for stemmen. Hun er ligeglad lige nu. Alt for træt til at bekymre sig. Nu handler det vist bare om at fordrive timerne, inden eftermiddagens prøver og middagsaftalen i aften. Og om at få fundet en redelig forklaring på, hvorfor hun ikke kom hjem i aftes.

Tænk, at sove i sit sminkerum. Hvor er det banalt, tænker hun, mens hun forcerer de små gader nær teatret. Leder efter et sted at stille sulten. Hun har udspillet det så tit på teatret, og nu er det virkelighed for hende selv. To ægtepar involveret i det mest klassiske af alle dramaer: Utroskabet mellem vennepar. Og allerede i aften står den på fælles middag og en laden som om, intet er hændt.

## Snapshot 2

Højspændt erotik fylder hotelværelset, og Sidneys ekstase er fuldendt, da orgasmen rammer hende. Det er længe siden, at det har været så intenst og medrivende. Hun smiler helt ukrukket, da hun bagefter ligger på ryggen indhyllet i sved og cigaretrøg som en ægte diva.

Sydney føler sig ung. Som om at hun ikke er blevet ældre nogensinde siden uskyldstabet i nattens hvidmalede skær. Hun kigger på James ved sin side. Han er snart 60 – og kun han har fået hende til at føle sig sådan de sidste mange år. Alder er ingen hindring, tænker hun for sig selv. Eventyret er i gang for hende – i morgen venter dagligdagen, ægteskabet og endnu en sten på karrierens forhutlede Sisyfos-vej.

James har sat sig op, og knapper sin skjorte. Han rejser sig uden ord. Kaster cigaretten i slow-motion mod æskebægeret – og forlader så hotelværelset i fast-forward.

Sidney er alene tilbage en stund, inden hun forlader hotellet. Hun burde tage hjem, men aftenens ekstase er for stor til at blive erstattet af ægteskabets håbløshed.

## Snapshot 3

Sidney er afdanket og beskidt. Alt for gammel til at være noget. Fylder sig med røg, alkohol og sporadiske hvide kapsler. Hun lugter af sex, sved og utroskabets hørmende dunst. Hun kigger ned i bardiskens tunge trænuancer. Drikker endnu en scotch-on-the-rocks. Efterfulgt af drymartini – selv i øjeblikkets håbløshed har hun vel stil. Mobiltelefonen finder næsten ubemærket vej til håndfladens furer. Hun stopper op. Tøver. Overvejer. Taster langsomt nummeret til hjemmets tryghed, men ringer aldrig op. Hun ved, at det aldrig bliver det samme. Hvad enten hun ringer eller ej. Peter er allerede på vej væk fra kærligheden og ind i selvmedlidenhedens håbløse land. Hun kan næsten skrike ved tanken. Og de har endda kun været gift i under et år.

## Snapshot 4

Eriqe cirkulerer tættere og tættere omkring Sidney, mens hun udbasunerer sin monolog højere og højere. Hun ryster ved Eriques nærvær, men følger hans instruktioner. For ham er der kun de to lige nu – men for hende er der alt det andet: Scenerummet, de andre skuespillere og selvfølgelig det liv, de to har haft sammen, og som ikke er mere. Hun har lyst til at stoppe op. Skrike ham ind i ansigtet. Fortælle ham, at det for helvede er fortid. Men hun gør det ikke. Hun finder sig i det. I kunstens navn. Lader hans begær blive hendes middel til teatrets ekstase. Og langsomt stiger hendes præstation fra det middelgode til det perfekte.

# Sidney Polentier Beckmann

*49 år. Teaterskuespillerinde med affærer på halsen og uforløst kærlighed.*

Sidney er 49 år og arbejder som fast skuespiller på The Royal London Theatre. Hun er dygtigt – en af de bedste – og efterhånden betræder roller som Lady McBeth, Nora og Medea hendes CV. Det er både Shakespeare, Ibsen og moderne eksperimenter. Sidney kan det hele.

Sidneys succes skyldes uden tvivl samarbejdet med eksmanden Erique, der i ægteskabets årrække trak hende fra intetheden til stjernerne. De blev skilt for et par år siden, men han instruerer hende stadig på de skrå brædders kunstige scene.

I dag er Sidney gift med lægen Peter, som hun troede kunne give hende den trykthed og det nærvær, hun altid har savnet. Men noget er gået galt, og allerede efter et års ægteskab er de på vej fra hinanden. Sidney føler sig allerede fremmed, og i sin evige jagt på nærhed har hun indledt et turbulent forhold til Peters ven James, der sågar er mærket af dødens nærhed.

Aftenen er afsat til at fejre James' fødselsdag på restauranten Le Bon Gout – stedet hvor Sidney i øvrigt underskrev skilsmissepapirerne med Erique. Det bliver et mystisk selskab, hvor Peter og Sidney skal mødes med James og hans kone Clarissa.

Peter: Sidneys ægtemand, som hun har været gift med i et års tid. Alting startede godt, og deres indledende affære afløste det miserable ægteskab med Erique. Men de er allerede på vej væk fra hinanden. Peter er blevet tavs, indebrændt og drikker mere end godt er.

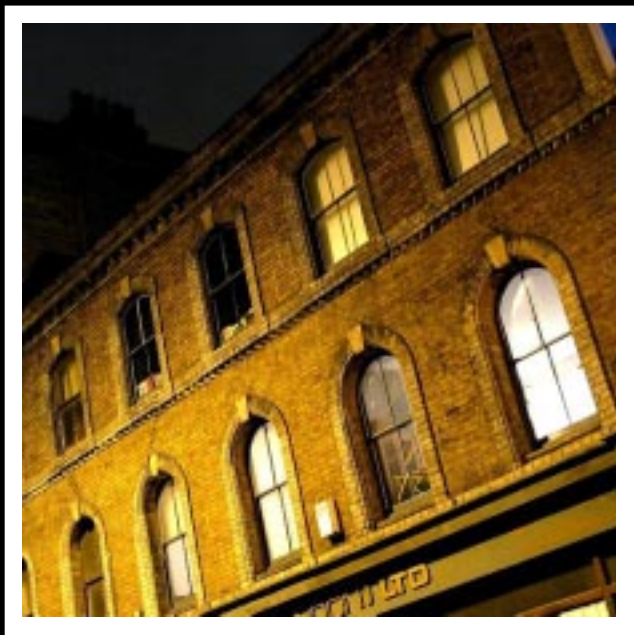
James: Peters gamle ven, som Sidney har kastet sig ud i en eventyrlig affære med. Det er smukt og spændende, men alligevel er det ved at rive hende fra hinanden. Som om at det er så forkert, som noget kan være. James arbejder som litteraturagent og er dødsmerket af et dårligt hjerte.

Clarissa: James' stakkels kone. Hun er smuk, ensom og savner uden tvivl James. Sidney vil gerne hjælpe hende, men aner ikke, hvad hun skal gøre. Især ikke når hun nu knepper hendes mand og nyder det så meget.

Erique: Sidneys eksmand, der stadig er hendes instruktør på teatret. Erique er en fantastisk multikunstner, men også en vanvidsramt fantast. Officielt gled de to fra hinanden, men virkeligheden var nok nærmere, at Sidney i stedet søgte tryktheden i Peters stærke arme i stedet.

## Klip ud

# Thomas Paul Anderson



## Snapshot 2

”... Men jeg ville da ønske, at mit liv var en kærligheds-historie,” siger Thomas til kvinden på den anden side af café-bordet. ”Men det er det bare ikke. Nok nærmere en støjende rocksang fra de yderste hjørner af eksistensens kringelkroge.” Kvinden forstår tilsyneladende ikke hans metaforik. Hun har selvfølgelig heller ikke selv bedt om at blive involveret i den. Samtalen startede med Thomas’ henvendelse og ønsket om en af hendes befriende cigaretter.

Hun har dog hørt hans navn før, siger hun. Måske læst en kommentar. Eller måske set en plakat for en oplæsning på The Club. Hun kan ikke huske det præcis. Men hun nikker interesseret, da han redegør for sin drivkraft mod litteraturens himmel. Da hun et kvarter senere rejser sig for at betrede subway-stationens transporthelvede er Thomas tilfreds. Endnu et tilfældigt bekendtskab har mødt T.P. Andersons uortodokse kontakt med potentielle læsere. Og snart skal han lave endnu en af sine mærkværdige oplæsninger, hvor poesi møder spoken word.

## Snapshot 1

I sit ramponerede arbejdsværelse åbner en Thomas sin for længst forældede notebook-computer. I splitsekundet, mens den starter op, skænker han kaffe og en enkelt halvdårlig scotch on the rocks. En cigaret lyser op i halvmørket. Et dokument åbner sig. En kort pause følger, mens whisky og kaffe breder sig i ganen. Og mens røgen danner flygtige former i vinduets morgenlys.

Lyden af taster sætter processen i gang, og snart har bogstaver formet den endelige titel på skærmens tft-display: ”One day – by T. P. Anderson.” – romanen er endelig helt færdig. Han trykker print og lytter til blækpatronens mærkelige hak. I mellemtiden kigger han på røgens cirkelbevægelser og virkelighedens gadeliv uden for vinduet.

Denne roman rammer essensen af det liv, der leves derude på den anden side af virkelighedens filter, tænker Thomas. Derude bag vinduets beskærende ramme – bag hans egen følelse af tryghed. Det er melankoliens snehvide sprog og dragens kald – alt det som gør så ondt, og alligevel skaber så stor en skønhed i nattens mørke.

## Snapshot 3

Printerens lyd stopper, og papirstakken er fuldendt. Han samler arkene op og betragter deres sorthvide mønstre, der tilsammen danner meningens helhed. Heri ligger hans livsværk, hans drøm.

Thomas tænker på de år, der er gået, mens romanen har taget form. På sin egen flugt fra betonforstadens klamrende opvækst. Han tænker på tiden, der gik forud. På pusherne, det rå hierarki og den første sex i kælderrummets kulde. Og han tænker på sin bror, Darren, der blev offer for underverdens alvor og nu bor et sted i heroinens land. Det startede med en smuk kærlighedshistorie, men er nu endt i social-realismens kolde cementlogik

Thomas læner sig tilbage med blanke øjne. Han har tænkt for meget på Darren de sidste par år – og uden at turde konfrontere virkeligheden. Har forskudt tankerne væk fra smerten og til nuet og skrivearbejdet. Men nu dukker det hele op. Skylden, afmagten og alle de ting, han ville ønske, han havde sagt og gjort.

## Snapshot 4

Thomas forlader lejligheden i et øjeblik ukendelig spontanitet. Porten til virkeligheden glider op og afslører sin uafrystelige kulde og larm. Gaden er beskidt, fuld af lys og med nye indtryk hvert sekund.

Han kigger på uret. Endnu morgenstund. Flere timer til dagens besnærende møde. Til kommercialismens konfrontation med hans personlige værk. Hvor Thomas’ agent skal forsøge at sælge manuskriptet til en benhård amerikansk forlægger. Hvor de skal blive enige om værkets kvalitet og muligheder – hvor Thomas’ litterære fremtid endelig bliver fastlagt.

Han samler frakken omkring sig, mens hans ben sætter i et vaklende trav. Indtryk efter indtryk rammer hans nethinder og forsøger forhindre hans målrettede gang. Men Thomas stopper ikke. Han betræder undergrundsbanens neonbelysning. Han bliver nødt til at se Darren før bogens fremtid bliver fastlagt, og snart hamrer hans hjerte værre end nogensinde, mens toget bringer ham tættere og tættere på forstadens betonminder ...

# Thomas Paul Anderson

*27 år. Britisk undergrundsforfatter med fingrene langt nede i melankoliens hjerteløse bagside.*

Thomas er 27 år og allerede en etableret undergrundsforfatter i Londons flygtige litteraturverden. Han har netop færdiggjort sin første roman, der omhandler den hårde opvækst i Londons betonforstæder – og er særligt en bearbejdning af Thomas' forhold til sin fortabte bror, Darren. Udover romanen har Thomas dog i flere år været aktiv som oplæser og slampoet på især avantgarde-natklubben The Club. Også i aften er han også sat til at skulle lave en performance. Problemet er bare, at romanen har fyldt så meget, at forberedelsen kun er blevet til meget flygtige tanker om livets skæve tilstand.

Thomas har et møde ved frokosttid med sin agent og en kvindelig, amerikansk litteraturopkøber. Inden da har Darren valgt at ville konfrontere fortiden og fortælle Darren om romanen, inden den eventuelt ender på det store internationale marked. Thomas er rystende nervøs for begge møder, men han ved, at han må tage sig sammen og gøre, hvad der gøres skal.

Darren: Thomas' lillebror, som han ikke har set i årevis. Er sunket ned i forstadens sne og er blevet en ynkelig skygge af sig selv i jagten på dragens ridt og det næste fix. Thomas hader sig selv for ikke at have gjort noget, men angsten og skammen har været for stor.

James Edwards: Litteraturagenten, der formidler Thomas' kontakt til den litterære vreden. En halvgammel mand, der nok kan sit kram, men er faldet af på den de senere år. Thomas ved, at James har brug for en succes, og han ikke kan og bør sige nej til denne chance.

Gale Andrews: Den amerikanske forlagskvinde, der måske har interesse i Thomas' roman. Han ved intet om hende, udover at hun engang har studeret britisk litteratur i Oxford.

## Klip ud